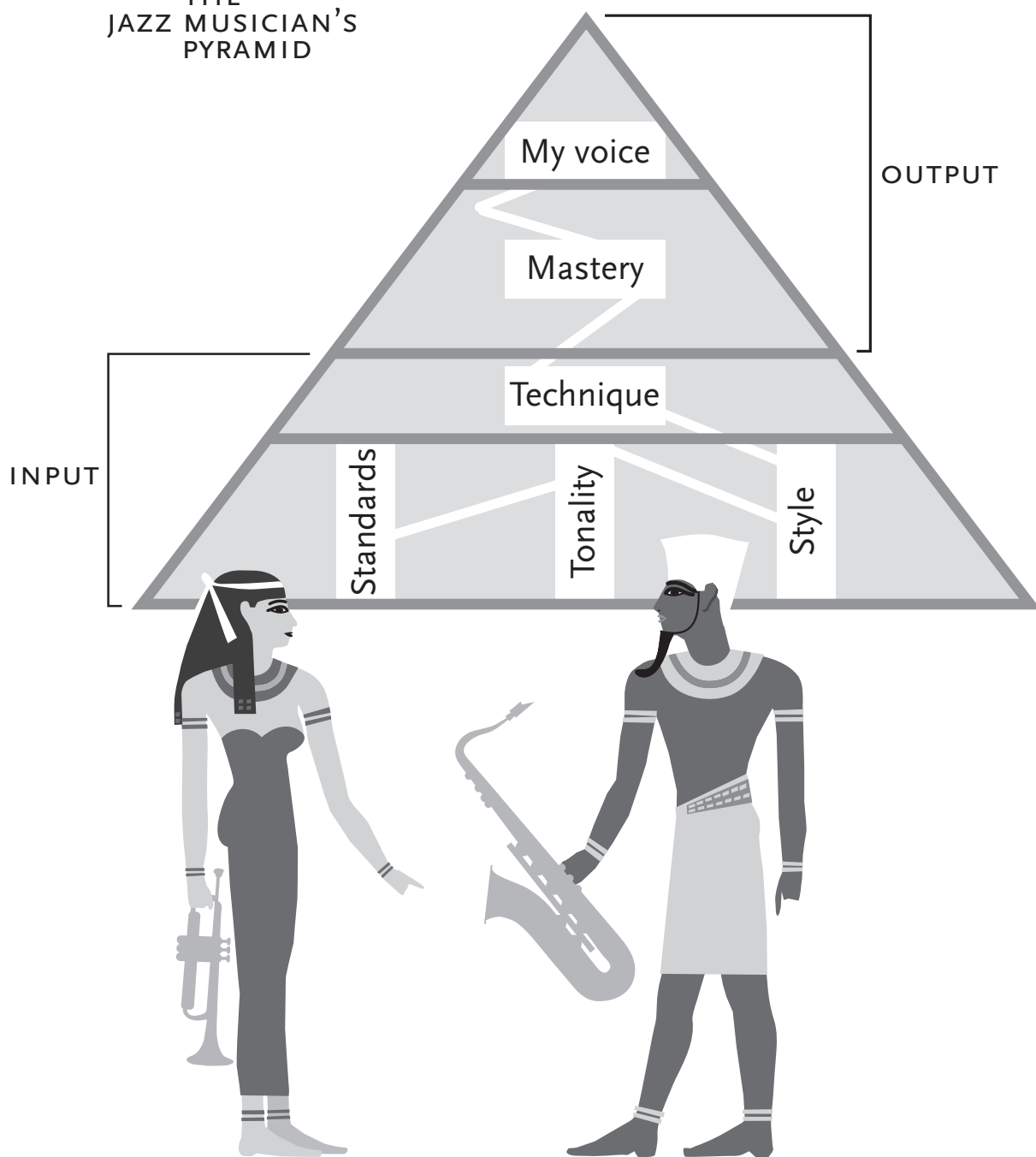

THE JAZZ MUSICIAN'S PYRAMID

Het idee van de Jazz Piramide is dat veel professionele jazzmusici minder uitgaan van een bestaande partituur, maar hun spel baseren op drie pijlers: standards (zelf geschreven of van anderen), de stijl waarin ze spelen en een enorm tonaal vangnet van 'licks' en patronen die ze in alle toonsoorten van de regenboog kunnen spelen. De Inputfase van jazzmusici lijkt meer 'algemeen' te zijn, en minder direct gekoppeld aan repertoire. Natuurlijk zal een jazzmusicus de compositie die hij wil spelen instuderen, maar de uiteindelijke interpretatie wordt vooral gevormd tijdens en door het improviseren. De jazzmusici die ik heb gesproken, ervaren

het improviseren als 'meesterschap', waarbij je vooral niet te veel wilt nadenken over de inputfase. De eigen stem is in dit model vergelijkbaar met 'expressie' uit het Huis van de musicus. Echter, omdat de muziek zoveel meer is gebaseerd op de eigen improvisatie, is het 'verhaal vertellen' zoals we dat bij klassieke muziek kennen, hier nog een slag persoonlijker en ook weer gekoppeld aan de kwaliteit van de improvisaties... Inmiddels weet ik dat veel jazzmusici ook graag het Huis van de musicus als basis gebruiken voor het instuderen van repertoire, en de inputfase dus vergelijkbaar aanpakken als klassieke musici...